Коли увірветься терпіння
І душу розпанаха злість,
Піду, де хмари білопінні
Крутий за містом зводять міст.

Щоб через ту дугасту браму,
Що всім відкрита навстежень,
Зайти прочанином до храму
Новий стрічати Божий день.

Там сосни сяють свічниками,
Там дух, що й ладан так не пах!
Там і на непривітний камінь
Сідає полохливий птах,

Щоб росу пить з його вищербин,
Задерши дзьоба догори.
Тоді подумаю — тепер би
Й самому птахом стать не гріх.

Бо у своїй людській істоті
Я в тому храмі тільки гість,
І залишуся там лиш доти,
Поки з душі відляже злість.

Тоді вернуся я до хати,
Щоб знову, як увесь мій рід,
Орати, сіяти і жати,
І добрий залишати слід.